

Русија у офанзиви, атлантски савезници у дефанзиви, а Србија и надаље пузи ка „Европи без алтернативе,“ и још очекује ослонац у одбрани Космета код оних који су га и отели.

Ово су ријечи које су ми упутили Срби, с којима сам се у недјељу срео испред сркве „Светог Ђорђа“ у Сан Дијегу, Калифорнија. Нијесу инсистирали на коментару дугогодишњег новинара и директора Радио Југославије и подгоричке „Побједе“. Што бих год рекао било би само блиједо тумачење онога што су ови обични људи кратко и јасно рекли. Није било ни потребно да им говорим о ономе што они знају и понављам већ познато – да од августа прошле године ништа више није исто као што је било. Изузимајућу српске „европејце,“ живим у увјерењу да је и посљедњи политички ћутук свјестан повратка Русије на свјетску политичку сцену, што разједињена српска политичка репрезентација треба да прихвати као коректив општег спољнополитичког курса, како би и ЕУ почела бар мало да респектује Србију као државу. Њујорк тајмс (од петка) констатовао је да Русија добија дипломатске битке, а у централној Азији почела је и „завртање руке“ Американцима и то у најосјетљивој географској тачки – у Киргистану, једином поузданом путу снабдијевања савезничких трупа у Авганистану.

Ових дана званичници Америке вјероватно се присјећају упозорења Русије – да ће окупација и проглашење Косова независном државом имати далекосежне последице. На малој косовској „шаховској табли“ детектује се најављена руска политичку симултанка. У том контексту треба гледати и прекор Путина упућен европском званичнику, Жозе Мануел Барозу, поводом приговора због Јужне Осетије и Абхазије: „Ако смо на Косову поступили на један начин, морамо тако да поступамо и на другом месту. Ако на једном месту мали народи имају право на независност, зашто на другом не би имали“?

Слиједећи примјер Бонстила крај Урошевца, почеле су припреме изградње моћне поморске базе на сјеверном црноморском рубу Абхазије. Ништа ново: Политика се своди на интерес и дио везане трговине. Преко Русије се, изгледа, једино може

Завртање руке

Пише: Никола Ивановић
уторак, 10 фебруар 2009 13:39

водити битка за Косово. Можда је превише – Јужна Осетија и Абхазија, за Косово? Или, пак, безбједан ваздушни мост према Кабулу у обрачуна са терористима и мафијом и тамо и овамо. Ако је по слову Устава Србије одбрана цјеловитости Србије приоритет, онда је логично тражити ослонац на онога ко може помоћи, а не на онога ко отима. Тешко је вјеровати да ће приштински званичници, осокољени заштитом велике, али не и једине војне силе, и надаље пријетити Србији да ће бранити оружјем које им ових дана пристиже. А и званични Београд неће најављивати да ће у братском загрљају са НАТО снагама бити ангажован у „мировним операцијама“ диљем планете. Под условом да је искрен, ко истински данас вјерује у раније „стратешко“ опредјељење: Србија ће одбрани Косово дипломатским средствима, уз пројектовани циљ – Европа без алтернативе.

У историји Србије, вјероватно и Европе, колико знам, није регистрован случај да је неко бранио и одбранио државну цјеловитост – уз ослонац на окупатора.